

ת"פ (ראשון לציון) 4254-04-24 - מדינת ישראל נ' און בן חיים

ת"פ (ראשון-לציון) 4254-04-24 - מדינת ישראל נ' און בן חיים/שלום ראשון-לציון

ת"פ (ראשון-לציון) 4254-04-24

מדינת ישראל

נגד

און בן חיים

בית משפט השלום בראשון-לציון

[09.10.2024]

כבוד השופטת הבכירה טל אוסטפלד נאוי

החלטה

לפניי בקשת הנאשם לביטול כתב האישום שהוגש כנגדו, בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ");

כתב האישום

1. ביום 1.4.24 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 26.9.23 בשעה 04:00 או בסמוך לכך, הגיע המתלונן, בן 72, העובד כנהג בחברת הסעות "X", לנמל התעופה בן גוריון לקומה G כשהוא מסיע קבוצת עובדים ברכבו.

באותן הנסיבות הגיע הנאשם לנתב"ג, על מנת לאסוף את אמו ואחותו.

בהמשך, עמד הנאשם עם רכבו בצדו הימני של הכביש ואילו המתלונן התקדם לכיוון הנתיב השמאלי, תוך שהשתלב בנתיב האמצעי, על מנת להוריד נוסעים. בשלב זה החל הנאשם להשתלב בנתיב האמצעי, תוך שהתקרב לרכבו של המתלונן כשהוא חוסם מספר פעמים את אפשרותו של המתלונן להתקדם בנתיב.

מיד ובסמוך יצא הנאשם מרכבו תוך שהשאיר את הדלת פתוחה, ניגש אל צד רכב המתלונן והחל לצעוק לעברו, והכל בעודו חוסם באמצעות רכבו, את שני נתיבי הנסיעה ואינו מאפשר את המשך נסיעתו של המתלונן.

בתגובה, החל המתלונן להסיט את רכבו שמאלה כדי להמשיך בנסיעה. אז, ניגש הנאשם לקדמת רכב המתלונן, הולם במכסה המנוע, שב אל רכבו ופתח לרווחה את הדלת, כדי למנוע את המשך נסיעתו של המתלונן.

בהמשך, עמד הנאשם מול רכב המתלונן, תוך שנצמד אליו, ואילו המתלונן החל להתקדם עם רכבו כשדלת רכב הנאשם מתעקמת. בשלב זה, ניגש הנאשם לרכב המתלונן, פתח את הדלת והכה באגרופו בלחי שמאל של המתלונן. בתגובה, הושיט המתלונן את ידו קדימה בכדי להדוף את הנאשם. הנאשם חזר לעמוד בקדמת הרכב, מול רכב המתלונן, כשהמתלונן שוב מנסה להמשיך בנסיעה, והנאשם שב ונצמד עם גופו לקדמת רכב המתלונן.

בהמשך, ומשלא יכול היה המתלונן להמשיך בנסיעתו, פתח את דלת הנוסעים, והנוסעים ירדו מהרכב וניגשו להוציא את הציוד השייך להם. בהמשך ובשל חסימת הדרך על ידי הנאשם, נסע המתלונן לאחור, כשהנוסעים עדיין פורקים את ציודם מהרכב. בשלב זה, יצא המתלונן מהרכב, ובעודו עומד בסמיכות לרכבו, התקרב הנאשם והכה באמצעות אגרופו באוזנו שמאלית של המתלונן.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נפל המתלונן אל הרצפה ואיבד את הכרתו למספר דקות. כמו כן, נגרמו לו חבלות בדמות המטומה, נפיחות וכאב באוזן שמאל וכן רגישות מעל המסואיד. עוד, כתוצאה מהנפילה אל הקרקע נגרמו למתלונן חבלות בדמות שפשופים במרפק שמאל וכף יד ימין. הבקשה שלפני

3. בבקשה ציינה ההגנה שלושה טעמים המצדיקים, לדעתה, ביטולו של האישום. האחד, קיומם של פגמים בניהול החקירה, השני פגמים בניהול הליך השימוע והשלישי אכיפה בדרגות נוכח אי הגשת כתב אישום כנגד המתלונן.

4. ראשית ציינה ההגנה כי הנאשם בחור צעיר נורמטיבי נעדר עבר פלילי, בוגר העתודה האקדמאית ובעל תואר ראשון בפיזיקה, כאשר בעת האירוע המתואר שירת ביחידת ניסוי הטילים 151. הנאשם שילם ומשלם מחיר כבד על מעורבותו בפלילים שכן על רקע המתואר במסגרת כתב האישום, הודח מהיחידה בה שירת ושחרר משירות צבאי זמן קצר לאחר מכן.

5. לטענת ההגנה כתב האישום נוסח באופן מגמתי ואינו מציג את האירועים שקדמו לתקיפה המיוחסת ושתועדו במצלמות האבטחה של נתב"ג. לטענתה, מצפייה בסרטון האבטחה עולה כי במהלך חילופי הדברים בין השניים, פגע המתלונן בזדון בדלת רכב הנאשם ואף נהג לעבר הנאשם עד כפסע מפגיעה פיזית בו. המתלונן אף נחקר תחת אזהרה בגין מעשים אלה.

6. עוד הדגישה ההגנה כי הנאשם התנצל לפני המתלונן על התקיפה והביע חרטה על מעשיו אף בפני השוטרים, עוד בהיותם בזירה.

7. לטענת ההגנה עלו פגמים בחקירה שכן הנאשם לא נחקר בגין העבירה המיוחסת לו בכתב האישום ולא ניתנה לו הזדמנות להתגונן מפניה. הנאשם נחקר בגין עבירות אחרות הכוללות תקיפה הגורמת חבלה של ממש ו"התנהגות פרועה במקום ציבורי בכך שהפריע לתנועת הרכבים בנתב"ג ותקף נהג אחר". ההגנה אישרה כי הנאשם נשאל בטווח פער הגילים בינו לבין המתלונן ואולם שאלה זו לא נשאלה בעניין העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום, כך שהוא לא יכול היה להיות מודע כלל ועיקר בעת התרחשות האירוע, לגילו של המתלונן.
- לשיטת ההגנה, הפרה זו של קיום האזהרה בצורתה המדויקת פוגעת בזכותו של הנאשם ועולה כדי פגם מהותי העלול להוביל לביטול כתב האישום. יתר על כן, הנאשם סבר אותה עת כי אינו זקוק ליעוץ משפטי מאחר וסבר כי יכול היה לסיים את עניינו בדרך של הסדר מותנה.
8. בחירתה של המאשימה להעמיד לדין את הנאשם בחלופת סעיף האישום המחמיר, סתמה את הגולל על בחינת התאמת ההליך להסדר מותנה ובכך פגעה בנאשם, שכן לו היה מועמד לדין בגין ביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה, ייתכן וההליך היה מועבר לבחינת אפשרות של הסדר מותנה.
9. עוד טענה ההגנה לקיומם של פגמים בהליך היידוע. הנאשם קיבל לידי מכתב יידוע מיחידת התביעות, ממנו עולה כי תיק החקירה בעניינו הועבר לעיון התביעה וזאת מבלי שצויין כי בכונת המאשימה להעמידו לדין בעבירה מסוג פשע, הגם שלא קמה חובה שכזו. אלא שבנסיבות אלה, היה על המאשימה לוודא כי הנאשם, אשר אינו מיוצג, יבין את טיבו של הליך השימוע ויפעל למיצויו.
10. בתגובה למכתב היידוע הגיש הנאשם מכתב בו ציין את נתוניו האישיים והעלה טענות באשר לנסיבות ביצוע התקיפה המיוחסת לו, בשימת דגש על העבירות בגין נחקר במשטרה ועל האפשרות להעביר עניינו ליחידת ההסדר המותנה.
- המאשימה השיבה לנאשם כי העבירות המיוחסות לו הן עבירות מסוג פשע והטענות אותן טען במכתבו אינן רלוונטיות. לטענת ההגנה, הימנעות הרשויות מלהבהיר לנאשם כי מיוחסת לו עבירה מסוג פשע של תקיפת זקן הגורמת חבלה, הכשילה את הנאשם בתכנון הגנתו ובאופן הצגת טיעונו ומנעה ממנו לקיים הליך שימוע ממצה ובכך נפגעו זכויותיו הדיוניות.
11. לבסוף טענה ההגנה כי התנהלות המאשימה מהווה אכיפה בררנית, שכן המתלונן הוא שסטה לנתיב נסיעתו של הנאשם, פגע בזדון בדלת רכבו של הנאשם וסיכן את חיי הנאשם בכך שנסע לכיוונו ועצר רכבו רק לאחר שהנאשם הכה בידו על הרכב. על אף התנהלותו זו של המתלונן, המבססת אף חשד לעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, נחקר המתלונן תחת אזהרה בחשד להיזק לרכוש בלבד, ובסופו של דבר הוחלט שלא להעמידו לדין.
12. יתר על כן, עולה כי ניגש למקום אדם אחר העובד בחברת ההסעות, ובמשך דקות אחדות השמיע איומים קשים כלפי הנאשם, אך השוטרים הסתפקו בהרחקתו של המאיים ותו לא.

13. נוכח כל האמור וקיומם של הפגמים הנטענים, מבקשת ההגנה להורות על ביטול כתב האישום. תגובת המאשימה
14. המאשימה פתחה וטענה כי אין עליה החובה לנקוב בסעיף העבירה המדויק בעת אזהרת הנאשם בטרם חקירתו, אלא עליה להזהירו וליידעו בדבר זכותו לשתוק ולהימנע מפני הפללה עצמית. עוד הדגישה כי בטרם החקירה הועמדה לנאשם הזכות להיוועץ בעורך דין, זכות עליה ויתר.
- עוד טענה כי ניסוח כתב האישום הוא בסמכותה של התביעה הכללית ולא יעלה על הדעת כי סמכות זו תוגבל על ידי נוסח האזהרה בה הוזרה, עוד בטרם נחקר, כאשר רק לאחר הצטברות מלוא הנתונים, ניתן לשקול מהו סעיף האישום המתאים.
- המאשימה הבהירה כי במהלך החקירה, הוטחה בנאשם העובדה שתקף אדם שגילו מעל ל- 70 שנה בעוד הוא בן 20.
- לכן, לשיטתה של המאשימה, על טענת ההגנה בדבר קיומם של פגמים בניהול החקירה - להידחות.
15. באשר למכתב היידוע, לטענת המאשימה טענותיו העובדתיות של הנאשם שהועלו בתשובתו למכתב היידוע, נסתרות על ידי הראיות הקיימות בתיק. המאשימה הוסיפה כי כל האירוע מתועד באמצעות סרטוני האבטחה, והנאשם לא שלל את התיעוד ואת זיהויו. נוכח האמור עלה כי לא נפל כל פגם בהליך היידוע.
16. המאשימה הוסיפה, כי טענת הנאשם לפיה נמסר לו שההליך צפוי להסתיים ביחידת ההסדר המותנה אינה יכולה לעמוד. ראשית, אין אינדיקציה לכך שהדברים נאמרו. כל שכן, אין זכר לדברים אף במכתב ששלח הנאשם למאשימה. רק במכתבו השני, עתר הנאשם בבקשה להפנות עניינו ליחידה להסדר מותנה, אך גם בשלב זה לא ציין כי כך הובטח לו.
17. בנסיבות אלה טוענת המאשימה כי יש לדחות את טענת ההגנה לקיומם של פגמים המצדיקים את ביטולו של כתב האישום.
18. לבסוף התייחסה המאשימה לטענת האכיפה הבררנית, והבהירה כי על הנאשם להציג ראיות להוכחת טענותיו, וכאלה לא הוצגו. על כן, בשלב זה של ההליך, טרם בשלה העת לקבוע האם נפלו פגמים משמעותיים בהתנהלותה בעניינו של הנאשם.
- חרף כך ולמעלה מן הצורך הבהירה המאשימה כי המתועד בסרטונים ממצלמות האבטחה אינו עולה בקנה אחד עם טענותיו של הנאשם בדבר סטיית רכבו של המתלונן לנתיב נסיעתו, הפגיעה בזדון ברכבו וסיכון חייו.
- יתר על כן, טוענת המאשימה, קיומה של אכיפה בררנית נבחנת מול מקרים דומים, ובנסיבות דנן אין מדובר במקרים דומים.

19. באשר לטענה בדבר קיומו של נזק לדלת רכב הנאשם, ציין המתלונן בחקירתו כי הנזק נגרם בשל ניסיונו לנוס מפני הנאשם ולהימנע מהסלמת האירוע, וזאת לאחר שהותקף כבר על ידי הנאשם. עולה, כי הנסיבות אשר הובילו לנזק טמונות במעשיו של הנאשם, כפי אשר תועד במצלמות האבטחה.
20. מכאן עולה כי הנאשם לא הניח כל תשתית ראייתית המצביעה על כך כי קיימת אכיפה בררנית, שכן אין מדובר בקבוצת השווים.
21. נוכח כלל האמור סבורה המאשימה כי לא הוכחו פגמים בניהול ההליך המצדיקים ביטולו של כתב האישום מחמת הדנה מן הצדק. ולפיכך לשיטתה, יש לדחות את הבקשה. דיון והכרעה
22. סעיף 149(10) לחסד"פ קובע כי ניתן לבטל כתב אישום מקום בו הגשתו או ניהול ההליך הפלילי, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית. ראו בעניין זה את ע"פ 4855/02 מ"י נ' בורוביץ' (31.3.05), בפסקה 21 (להלן: "עניין בורוביץ'"):
- "עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט. מטרת החלטה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם, ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים בהליך".
23. בעניין בורוביץ', התווה בית המשפט העליון את השלבים לפיהם יש לפעול בבחינת טענת הגנה מן הצדק וכך נקבע:
- "שאלת החלטה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה שלבים: בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים...תוך שהוא נותן דעתו על נסיבותיו הקונקרטיים של ההליך שבפניו...בשלב השלישי מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום" (הדגשות אינן במקור ט.א).
24. דהיינו, בשלב הראשון על ביהמ"ש לבחון את עוצמת הפגמים, בשלב השני האם יש בפגמים הנ"ל משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות ובשלב השלישי, יש לבחון האם ניתן לרפא את הפגם בדרך מתונה מביטולו של כתב האישום. כאן אציין כי "ביטול כתב האישום מן הטעם של הגנה מן הצדק הנו צעד קיצוני הנעשה רק במקרים בהם ישנה פגיעה חמורה בתחושת הצדק וההגינות" (רע"פ 9320/10 נתנאלי נ' מ"י (24.1.11)).

השלב הראשון - בחינת קיומו של פגם בהליך

א. בחינת קיומו של פגם בניהול החקירה

25. כאמור לטענת ההגנה נפל פגם בניהול החקירה שעה שהנאשם לא הוזהר בחקירתו בגין ביצוע עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה.

26. ראשית, כפי שקבע בית המשפט העליון "אין זכות יסוד להיות מוזהר תוך נקיבת סעיף עבירה כלשהו. האזרה אינה אלא כלי לוודא שהחשוד מודע לזכותו לשתוק" (ע"פ 1779/22 אביעד משה נ' מ"י (18.6.23) וע"פ 1382/99 מ"י נ' בלחניס (1.11.99)).

27. שנית, בענייננו, כעולה מטיעוני המאשימה הוטח בנאשם גילו של המתלונן כך שלא נמנעה ממנו היכולת לתכנן הגנתו ולטעון ביחס לגיל.

28. שלישית, אין לי לקבל טענתו של הנאשם לפיה אי נקיבת העבירה המדויקת במהלך החקירה פגעה בזכותו לכלכל צעדיו ולהחליט בעניין הייצוג המשפטי, ובכך שסבר כי ניתן יהיה לסיים עניינו בדרך של הסדר מותנה.

אבהיר כי מלכתחילה לא קמה לנאשם כל זכות קנויה להעביר עניינו ליחידת ההסדר המותנה, משהדבר נתון לשיקול דעתה המלא של התביעה בלבד. על כן, גם לו היה מדובר בעבירת עוון לא בהכרח היה בכך כדי להפנות את הנאשם ליחידת ההסדר המותנה. הנאשם לאחר שנמסר לו כי קמה לו הזכות לייצוג משפטי, הוא שבחר שלא להיות מיוצג מסיבותיו שלו ואין לכך כל קשר ליחידת ההסדר המותנה.

יתר על כן, לטענת המאשימה, לא קיימת כל אינדיקציה בתיק החקירה ואף לא במכתב הפנייה הראשון של הנאשם, להבטחה כלשהי כי עניינו יופנה ליחידת ההסדר המותנה.

29. רביעית טענת ההגנה לפיה נפגעה זכותו של הנאשם לפנות ליחידת ההסדר המותנה מאחר ולא ציינו בפניו בחקירתו את העבירה בה הואשם, אף היא אינה יכולה לעמוד.

התביעה היא שבוחנת את תיק החקירה בכללותו, מנסחת ומגישה כתב אישום לאור הראיות הקיימות, ולאורן אף רשאית לבחון הפניית עניינם של הנאשמים ליחידת ההסדר המותנה.

כפי שציינתי לעיל, גם כאשר מדובר בסעיף עבירה המאפשר הפנייה ליחידת ההסדר המותנה, אין המדובר בזכות קנויה לנאשם, אלא בסמכות שיקול דעתה הבלעדי של התביעה.

הנה כי כן, אין בהחלטת המאשימה להאשים את הנאשם בסעיף עבירה חמור יותר מזה אשר בגינו הוזהר, כדי להוות פגם בהליך על דרך של אי הפנייתו ליחידת ההסדר המותנה.

30. לאור האמור לעיל, אני דוחה את טענת ההגנה לקיום פגם בניהול החקירה.

- ב. בחינת קיומו של פגם בהליך היידוע
31. לטענת ההגנה, שעה שהמאשימה לא ציינה במכתב היידוע ששלחה לנאשם כי הוא חשוד כנגדו בביצוע עבירה מסוג פשע ואת כוונתה להגיש נגדו כתב אישום בגין ביצוע עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה, פגעה בתכנון הגנתו ומנעה ממנו לקיים הליך שימוע ראוי וממחה.
32. אין בידי לקבל טענה זו ולא מצאתי כי נפל כל פגם בהליך.
33. כידוע, "השימוע נועד לאפשר לחשוד בעבירה מסוג פשע לשטוח את טענותיו לפני הרשות המוסמכת קודם שתחליט אם יש מקום להעמידו לדין. זכות השימוע מגנה על זכויות חשודים, ועשויה לייעל את מלאכת התביעה. ככל שיהא ביד החשוד לשכנע את התביעה שאין להעמידו לדין, תיחסך ממנו הפגיעה האינהרנטית הנלווית לאישום פלילי בעבירה חמורה.... יש להבחין בין פגם בהליך לבין תוצאת הפגם. פגם משפטי מאתו סוג עשוי להוביל במקרים שונים לתוצאות שונות, לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מטבע הדברים, החלת דוקטרינת הבטלות היחסית בנוגע לפגם משפטי בפעולת הרשות נעשית תמיד על רקע נסיבותיו הפרטניות של המקרה (ע"פ 1053/13 הייכל נ' מ"י (23.6.23))."
34. בענייננו, אין חולק כי המאשימה עמדה בחובות היידוע והשימוע.
35. מכתב היידוע נשלח לנאשם היות ומדובר בעבירה מסוג פשע. בשלב זה, אין חובה על המאשימה לפרט את טיב העבירה המיוחסת לחשוד בשלב זה.
- טענותיו של הנאשם נבחנו, נמצא כי אין עולות בקנה אחד עם חומר הראיות ולכן בקשתו נדחתה. עוד נמצא כי נסיבותיו האישיות, אינן מצדיקות הימנעות מהגשת כתב אישום.
36. לא מצאתי כי נפל כל פגם בקיומו של הליך השימוע, ובוודאי לא כזה המצדיק ביטולו של כתב האישום. הליך השימוע התקיים בכתב, כלל טענותיו של הנאשם נשמעו ונבחנו, בטרם נדחו.
37. נוכח כל האמור, טענת ההגנה לפי אי נקיבת סעיף העבירה במכתב היידוע, אינה עולה כדי קיום פגם בהליך היידוע והשימוע, המצדיקה ביטולו של כתב האישום ועל כן, נדחית.
- ג. בחינת קיום פגם בהליך - קיומה של אכיפה בררנית
38. הנאשם מלין על האכיפה הבררנית בה נקטה המאשימה שעה שבחרה להגיש כנגדו כתב אישום ולא כנגד המתלונן.

39. בבג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע (8.6.99) (להלן: "עניין זקין"), הוגדרה מהי אכיפה בררנית. וכך נקבע:
- "אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא".
40. עקרון השוויון הוא עקרון יסוד במשפט הדמוקרטי, ועל רשויות המדינה להקפיד לשמור על יחס שוויוני כלפי אזרחיה. מקום בו רשות שלטונית לא התנהלה באופן שוויוני והפרה את עקרונות היסוד של המשטר, עד כדי פגיעה בתחושת הצדק וההגינות, עומדת לאזרח טענת ההגנה מן הצדק.
41. עקרון השוויון חל אף בעניין העמדה לדין, כך שלכאורה על רשויות התביעה מוטלת החובה להעמיד לדין כל אדם המבצע עבירה. עם זאת, המחוקק העניק לתביעה שיקול דעת, כך שלמעשה הפגם בדמות האכיפה הבררנית, הוא חוסר הסבירות שבהפעלת שיקול דעת זה (ע"פ 6328/12 מ"י נ' פרץ (10.9.13)).
42. בע"פ 7659/15 הרוש נ' מ"י (20.4.16), עמד בית המשפט העליון בהרחבה, על טיבה של טענת האכיפה הבררנית, ומנה את מכלול מאפייניה:
- "בהתאם לדוקטרינה, רשאי בית המשפט לבטל כתב אישום כאשר מדובר באכיפה בלתי שוויונית של הדין, העשויה לבוא לידי ביטוי, בין היתר, בהגשת כתב אישום נגד אחד ובהימנעות מהגשתו נגד אחר (או אחרים), באותן נסיבות ... ואולם, החלטת רשויות התביעה להעמיד לדין פלוני ולהימנע מהגשת כתב אישום נגד אלמוני, החשוד במעורבות באותה פרשה, אינה מלמדת, בהכרח, על קיומה של אכיפה בררנית. על הטוען לכך להראות כי ההבחנה בין החשודים המעורבים באותו אירוע מבוססת על שיקולים זרים, גישה שרירותית, מטרה פסולה, וכיוצא באלה ... זאת ועוד. על המבקש לטעון לקיומה של אכיפה בררנית להציג תשתית עובדתית מבוססת, התומכת בטענתו זו, ואין מדובר בנטל פשוט ... גם אם הוכח קיומה של אכיפה בררנית, הרי שסעד קיצוני בדמות ביטול כתב האישום, שמור למקרים חריגים ביותר, בהם לא ניתן לרפא את הפגם באמצעים חריפים פחות, כגון תיקון כתב האישום, או הקלה במידת העונש.."
43. פועל יוצא הוא כי כדי להוכיח הפליה פסולה בהעמדה לדין, בשלב הראשון, על המבקש להצביע על אחרים שלא הועמדו לדין, הדומים לו בנסיבותיהם ושנתוניהם שווים לו באופן המצדיק התייחסות דומה. בשלב השני, עליו להראות כי מדובר באכיפה בררנית פסולה המבוססת על שיקולים זרים, גישה שרירותית ומטרה פסולה.
- מן הכלל אל הפרט
44. לטענת ההגנה, כאמור, המתלונן סיכן את חייו של הנאשם ופגע בדלת רכבו ובנוסף "אחר" העובד במקום, הגיע ואיים על הנאשם.
45. ההגנה לא תמכה טענותיה בתשתית ראייתית.
- יתר על כן, לטענת המאשימה האירוע מתועד ועולה לכאורה, כי הפגיעה בדלת רכב הנאשם נבעה אך כתוצאה מרצונו של המתלונן לנוס מהמקום, לאחר שהותקף על ידי הנאשם. חקירתו של המתלונן תחת אזהרה עלתה בקנה אחד עם התייעוד ממצלמות האבטחה, שלא כעדותו של הנאשם.
- אשר על כן, משהתשתית הראייתית הקיימת מובילה לשוני מהותי בין הנאשם לבין המתלונן אין מקום לראותם כמשתייכים לקבוצת שוויון אחת. משכך, לא ניתן לקבוע בסיס לקיומה של אכיפה בררנית.
46. משלא עמד הנאשם במבחן השלב הראשון, אין צורך להמשיך ולבחון פסלותה של האכיפה הבררנית הנטענת.
47. לאור האמור, הנאשם לא הצליח להראות כי המאשימה פעלה בניגוד לשיקולי הצדק וההגינות ועל כן אני דוחה את הטענה בדבר קיומה של אכיפה בררנית.
- סוף דבר
48. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את עתירת ההגנה לביטול כתב האישום.
49. הצדדים יתייצבו לדיון שנקבע.
- ניתנה היום, ז' תשרי תשפ"ה, 09 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.